

Arrest

nr. 73 875 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 augustus 2011.

1.3. Op 25 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 oktober 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1364 (21 maart 1985 – 21 maart 1986 volgens de Westerse kalender). U verklaart afkomstig te zijn uit de stad Puli Khumri, gelegen in het gelijknamige district van de provincie Baghlan. U liep er school tot de vierde of vijfde klas. U verklaart een soennitische Pashtun te zijn. Uw vader overleed kort na uw geboorte. Naast uw studies ging u werken en deed u aan gevechtssport. U speelde piano en zat in een muziekgroepje waarmee u af en toe op trouwfeesten speelde. Ongeveer één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan leerde u op een trouwfeest R(...) kennen. Jullie deelden op het trouwfeest visitekaartjes uit. Jullie spraken daarna geregeld af aan haar school of in de winkel van een vriend. U wilde met haar trouwen. R(...) was de dochter van commandant S(...), een machtige man ten tijde van het talibanregime. U verklaart dat hij nu nog steeds machtig is en banden zou hebben met de regering. Haar vader was niet op de hoogte van jullie relatie. Op een bepaald moment werd haar vader echter geïnformeerd over jullie relatie en was hij naar u op zoek. Sinds u wist dat haar vader naar u op zoek was ging u niet meer naar het sportcentrum. U diende zich te verstoppen en voelde zich niet meer veilig. U bracht uw familie op de hoogte van uw relatie en zij adviseerde u om de regio te verlaten. U verhuisde naar het huis van uw zus in Mazar-e-Sharif. Drie dagen later kwamen uw moeder en uw broer jullie vervoegen in Mazar-e-Sharif. Daar verbleef u zes maanden alvorens Afghanistan te verlaten. U bleef in Mazar-e-Sharif contact onderhouden met R(...). Ze wilde van huis weglopen en naar u toe komen in Mazar-e-Sharif. Uw familie wilde echter niet dat ze zonder de toestemming van haar ouders zou komen. In die periode verdween R(...) voor enkele dagen. U denkt dat ze naar familie ging, maar haar vader dacht dat ze naar u in Mazar-e-Sharif was gegaan. Daarop kwam haar vader met zijn mannen naar uw huis in Mazar-e-Sharif. U was op dat moment bij uw oom. Er ontstond een gevecht en uw broer Majid werd door de mannen van commandant S(...) gedood. Uw moeder belde uw oom op om het nieuws te vertellen. U keerde niet meer terug naar huis en diezelfde dag nog besliste u Afghanistan te ontvluchten. U verliet Afghanistan meer dan twee jaar geleden in de maand jawza (tussen 21 mei – 21 juni). Vanuit Mazar-e-Sharif reisde u via Iran naar Turkije. U verklaart twee maand onderweg te zijn geweest van Turkije naar Griekenland. In Griekenland werden uw vingerafdrukken genomen op 30 juli 2009. In Griekenland vernam u dat R(...) Afghanistan ook had verlaten en op dat moment in Iran verbleef. Na acht maanden in Griekenland te hebben verbleven reisde u verder via Italië en Frankrijk naar België, waar u uiteindelijk aankwam op 8 februari 2010 en één dag later asiel aanvroeg. Hier in het opvangcentrum vernam u dat uw moeder stierf aan een te hoge bloeddruk.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) en enkele foto's betreffende uw sportactiviteiten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. U hebt immers uw geheime relatie met R(...), de dochter van commandant S(...) niet aannemelijk gemaakt. Uw relaas bevat immers diverse vaagheden en onlogische elementen die de geloofwaardigheid ervan op de helling doen staan.

Vooreerst beweert u dat u al gedurende één jaar contact had met R(...) alvorens haar vader op de hoogte raakte van jullie relatie (CGVS, p.18). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie elkaar geregeld op openbare plaatsen ontmoetten en u haar ook bij u thuis zag (CGVS, 15, 19). U verklaart dat de mensen er wel van wisten en dat dit normaal was, omdat ze jullie misschien met elkaar zagen praten (CGVS, p. 20). Daarnaast beweert u dat commandant S(...) dicht bij uw huis woonde. Uw huis stond aan de ene kant van de rivier, het huis van commandant S(...) aan de andere kant (CGVS, p. 15). Ook verklaart u dat commandant S(...) een machtige man was en veel mensen had die voor hem werkten. Hij bezat ook auto's en reed met mensen rond (CGVS, p. 18). Dat het in die omstandigheden mogelijk was om jullie relatie gedurende één jaar verborgen te houden voor haar vader is dus weinig aannemelijk. Vervolgens verklaart u zelf dat het soort relatie die u met R(...) onderhield in uw land verboden is (CGVS, p. 15). U was zich dus bewust van de risico's die jullie relatie met zich kon meebrengen. Dat u dan ook in de conservatieve Afghaanse maatschappij waarin omgang tussen (ongehuwde) mannen en vrouwen strikt geregeld is, het risico nam om een ongehuwd meisje op openbare plaatsen te ontmoeten en haar bij u thuis uit te nodigen is niet geloofwaardig. U verklaart verder ook dat haar vader in het verleden een talib was en hij een zeer oude visie had zoals andere mullahs, hiermee bedoelend dat zij uit een conservatieve familie afkomstig is (CGVS, p. 20). Gezien de conservatieve houding van haar vader is het dan ook merkwaardig dat het voor R(...) mogelijk was om openlijk contact te onderhouden met andere mannen dan haar familieleden, en dat jullie blijkbaar weinig moeite deden om deze contacten verborgen te houden voor de buitenwereld en zeker haar familie.

Ook moet worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegde betreffende de stappen die u ondernam om R(...) ten huwelijk te vragen. Zo verklaart u dat u het risico nam om R(...) op openbare plaatsen te ontmoeten, omdat het uw bedoeling was om met haar te trouwen (CGVS, p. 19). U beweert dat u de plaatselijke ouderen had gevraagd om de procedure te starten, wat er dus op wijst dat u publiek hebt gemaakt dat u met R(...) wilde trouwen (CGVS, p. 15). Als u daarna echter expliciet wordt gevraagd of u commandant S(...) al toestemming had gevraagd om met R(...) te trouwen, verklaart u dat u dit niet deed (CGVS, p. 19). Als reden hiervoor geeft u aan dat u het huwelijk uitstelde, omdat u eerst op eigen benen wou staan en u zichzelf eerst wou kunnen onderhouden (CGVS, p. 19). Later in het gehoor verklaart u echter dat u er 100% zeker van was dat haar vader toch nooit met een huwelijk zou instemmen (CGVS, p. 20). Als u dit zo zeker was, is het niet logisch dat u de ouderen vroeg om de procedure te laten opstarten voor een huwelijksaanzoek. Uw wijzigende verklaringen hierover ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verborgen relatie met R(...).

Verder verklaart u dat haar vader op een bepaald moment werd geïnformeerd over jullie relatie en u daarom moest vluchten naar Mazar-e-Sharif. Uw verklaringen over de manier waarop haar vader werd geïnformeerd over jullie relatie zijn echter uiterst vaag. Zo verklaart u geen idee te hebben door wie of hoe haar vader de eerste keer werd geïnformeerd. U denkt door "mensen van buiten". U verklaart dat u naar Mazar-e-Sharif vertrok nog voor haar vader jullie relatie kon bewijzen (CGVS, p. 19-20). U vermoedt dat toen u in Mazar-e-Sharif verbleef, commandant S(...) zijn dochter strafte en sloeg. U denkt dat R(...) haar vader dan het bewijs van jullie relatie heeft overhandigd in de vorm van foto's van jullie samen, die ze op haar telefoon had staan (CGVS, p. 19-20). Het is echter weinig aannemelijk dat R(...), gezien de aard van jullie relatie en de conservatieve houding van haar vader, het risico zou hebben genomen om foto's van jullie samen op haar telefoon te bewaren. Zeker niet nadat de eerste geruchten werden verspreid dat jullie een relatie met elkaar hadden en u om die reden al uit vrees voor haar vaders reactie naar Mazar-e-Sharif was gevlucht.

In Mazar-e-Sharif onderhield u nog steeds contact met R(...). U verklaart dat zij u vertelde dat zij van huis wilde weglopen (CGVS, 16, 18). R(...) vertelde u volgens u ook dat u terug moest komen naar Puli Khumri of dat zij naar Mazar-e-Sharif zou komen (CGVS, p. 20). Het is echter weinig aannemelijk dat R(...) u zou gevraagd hebben om terug te komen naar Puli Khumri. Aangezien haar vader naar u op zoek was zou dit immers een enorm risico voor hebben ingehouden. Tot slot blijft u ook uiterst vaag over de macht en invloed van commandant S(...) in uw regio en zijn activiteiten. U verklaart dat hij onder de taliban een machtige man was en dit na de val van het talibanregime nog steeds is. Verder was hij volgens u een dief en een dronkaard. U verklaart dat de mensen dachten dat hij een belangrijke positie in de regering had (CGVS, p. 18). Dit is echter allemaal zeer algemene informatie. Dat u zo weinig concrete informatie kan geven over commandant S(...) is merkwaardig. Zeker gezien u één jaar een relatie had met zijn dochter en u beweert hem zeer goed te kennen (CGVS, p. 20).

Uit bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u uw beweerde geheime relatie met R(...) niet aannemelijk hebt gemaakt. De problemen die u omwille van deze relatie zou gekend hebben met haar vader in Puli Khumri en in Mazar-e-Sharif zijn bijgevolg evenmin aannemelijk. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

De documenten die u hebt aangevoerd vermogen niet aan deze vaststellingen iets te wijzigen. Uw taskara dient mogelijk als bewijs van uw nationaliteit en identiteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Daarnaast legt u diverse foto's voor betreffende uw sportactiviteiten. Deze documenten vormen echter geen begin van bewijs van de problemen die u in Afghanistan zou gekend hebben. Bovendien legt u van uw vermeende geheime relatie en de problemen die u daardoor zou hebben gekend geen enkel begin van bewijs voor.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in Mazar-e-Sharif aangezien u daar nog over een netwerk beschikt. U verklaarde namelijk dat uw getrouwde zus daar woonachtig is. Voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef u al gedurende 6 maand bij haar en ook uw moeder en broer volgden u naar Mazar-e-Sharif (CGVS, p. 5). Hoewel uw moeder volgens uw verklaringen ondertussen overleden is, houdt u wel nog steeds contact met uw zus (CGVS, p. 7-8). Aan de dood van uw broer Majid, die in Mazar-e-Sharif zou vermoord zijn door commandant S(...), kan gezien bovenstaande opmerkingen overigens getwijfeld worden. Ook uw vader is al lange tijd overleden (CGVS, p. 6). U beschikt dus niet meer over een netwerk in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan. Aangezien uw problemen in Mazar-e-Sharif niet als geloofwaardig worden beschouwd, is er dus geen enkele reden waarom u zich niet bij uw zus in Mazar-e-Sharif zou kunnen

vestigen. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan. Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab", dd. 23 augustus 2010 updated 20-01-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In de noordelijke provincie Balkh, waarvan u beweert afkomstig te zijn, zijn er in eerste helft van 2010 echter slechts een beperkt aantal aanvallen geweest door AGE (zie hogervermelde SRB p.14 ANSO kaart).

De VN Veiligheidsraad stelde in juni 2010 dat de veiligheidssituatie in het noorden relatief stabiel bleef in vergelijking met de andere regio's in Afghanistan; dit ondanks de verhoogde activiteit van de opstandelingen. Geweld gerelateerd aan criminaliteit is nog steeds de belangrijkste veiligheidszorg. In 2010 is er sprake geweest van geïsoleerde, gecoördineerde activiteiten van opstandelingen. UNAMA stelde medio 2010 wel vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimtal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. Verder wordt voor de provincie Balkh een toename van criminaliteit, vooral ontvoeringen en moorden, vastgesteld in de eerste helft van 2010. In de ANSO-rapportering wordt voor het district Mazar-i-Sharif waarvan u verklaart afkomstig te zijn, echter naast de toenemende onveiligheid langs de weg van Mazar-e-Sharif naar Sherberghan verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij niet anders kan dan alleen verklaren dat hij vermoedt dat S. achter de relatie kwam doordat hij werd geïnformeerd door andere mensen, maar dat dit slechts een vermoeden is en dat per definitie onzeker en dus “vaag” is, maar het CGVS ook alleen maar een vermoeden uit door te stellen dat het weinig waarschijnlijk is dat R. foto's van hun beide samen bijhield. Hij vervolgt dat R. wel degelijk deze foto's had waarbij de verliefdheid ervoor zorgde dat zij niet aan de risico's dacht en dat zij vooral bij hem wil samen zijn, en dit dan ook op deze wijze moet worden geïnterpreteerd. Verzoeker meent dat het CGVS door te stellen dat hij weinig informatie heeft over haar vader, hier zomaar een blote bewering doet gezien er niet specifiek naar meer informatie over de vader van R. werd gevraagd en er dus moeilijk achteraf kan worden verweten dat hij onvoldoende en te veel algemene informatie gaf. Volgens verzoeker is het voor een asielzoeker die spontaan zijn asielrelaas vertelt moeilijk te weten wanneer hij al dan niet voldoende details heeft weergegeven. Hij concludeert dat een coherent asielrelaas op zichzelf al voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen. Hij vervolgt zijn betoog met een uiteenzetting die duidelijk geen betrekking heeft op verzoekers relaas vermits daarin wordt verwezen naar tegenstrijdige verklaringen tussen “de eiser en zijn vrouw”.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing zijn identiteit en recent verblijf en herkomst niet betwist. Hij betwist de evaluatie van het risico op schending van artikel 3 EVRM door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en verwijst daarbij naar een “*Fiche d'aide juridique*” van het BCHV waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal zich niet langer baseert op de “*Security Updates*” van UNHCR die een onderscheid maakten naar gelang de streek in Afghanistan om de veiligheidssituatie te beoordelen, maar op allerlei soorten informatie die niet opgesteld werd met als specifiek doel om de nood aan internationale bescherming van Afghaanse vluchtelingen te beoordelen. Verzoeker verwijst naar de nieuwe “*Guidelines*” van 2009 van UNHCR waarin melding wordt gemaakt van een algemene verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de moeilijkheid om de zones geografisch op te splitsen en stelt vast dat er geen exacte en correcte monitoring en evaluatie is van de veiligheidssituatie in de verschillende geografische zones. Hij haalt aan dat de commissaris-generaal al verschillende keren zijn politiek heeft aangepast en dat dit wijst op de snelle evolutie van het conflict zonder dat er sprake is van verbetering. Onder verwijzing naar de “*Subject Related Briefing*” (SRB), die een belangrijke nuance en beperking signaleert voor wat betreft de informatie die kan worden gevonden over de veiligheidsincidenten, stelt verzoeker vast dat er een duidelijke toename is van het geweld en een significante verslechtering van de veiligheidstoestand in het Noorden van Afghanistan en in het bijzonder de provincie Balkh. Hij betoogt dat een dergelijke significante stijging in de gewelddadige incidenten in het Noorden van Afghanistan een herziening van de positie van de tegenpartij noodzakelijk maakt wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts stelt verzoeker nog dat het duidelijk is dat hij door districten moet reizen die hem blootstellen aan een meer dan reëel risico op ernstige schade. Tenslotte concludeert hij dat de bestreden beslissing niet op voldoende omzichtige wijze omgaat met de beschikbare informatie, het bijgevolg niet duidelijk is waarom er wel subsidiaire bescherming wordt gegeven aan Afghanen uit Char Bulak en Chintal en niet aan Afghanen afkomstig uit Balkh, zodat verzoeker daarom ook vraagt dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Verzoeker voegt een “*Fiche d'aide juridique*” van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen en een beleidsdocument van het Commissariaat-generaal betreffende subsidiaire bescherming voor Afghanen van oktober 2010 toe.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-

vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijkt hier in gebreke zoals blijkt uit wat volgt.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn geheime relatie met R. niet aannemelijk heeft gemaakt en de problemen die hij omwille van deze relatie zou gekend hebben met haar vader in Puli Khumri en in Mazar-e-Sharif bijgevolg evenmin aannemelijk zijn, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) de aangevoerde documenten aan deze vaststellingen niets vermogen te wijzigen, en (iii) hij over een reëel binnenlands vluchtalternatief in Mazar-e-Sharif beschikt, alwaar slechts een beperkt aantal aanvallen zijn geweest en er bijgevolg geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Zo verzoeker, in een poging de weigeringsmotieven onderuit te halen, stelt dat hij niets anders kan dan verklaren dat hij vermoedt dat S., de vader van zijn vriendin R., achter de relatie kwam doordat hij geïnformeerd werd door andere mensen, hij vermoedde dat S. dacht dat R. naar hem in Mazar-e-Sharif was gegaan terwijl dat niet het geval was, hij in Mazar-e-Sharif was en dus nooit met zekerheid kan stellen wat er echt is gebeurd, het nu net zeer waarschijnlijk is dat R. foto's van hen beide samen bijhield, het CGVS niet meer informatie vroeg over de vader van R. en er dus moeilijk achteraf kan worden verweten dat hij onvoldoende en teveel algemene informatie gaf, en een coherent asielrelaas op zichzelf al voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijs geen bewijzen kan voorleggen, kan hij de Raad niet overtuigen van de geloofwaardigheid en waarachtigheid van zijn relaas. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het tegenspreken van diens gevolgtrekking en dergelijk verweer niet vermag de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat hij weliswaar beweert maar niet aantoonst dat hij moest vluchten nadat ontdekt was dat hij een relatie zou hebben gehad had met een meisje R. wiens vader een *“belangrijke man was onder de Taliban”*, waarvan de omgeving dacht dat *“hij een belangrijke positie (bekleedde) binnen de overheid”* maar *“zijn machtige positie vooral te danken had aan wanpraktijken omdat hij niet vies was van afpersing en omkoping”*, en deze man *“gewelddadig en een dronkaard was”*. Gelet op de Afghaanse sociale context, de omschrijving van het milieu van R. als gewelddadig en conservatief, in het bijzonder haar vader, en de schande die een relatie meebrengt over het meisje en haar familie kan het bestaan van een dergelijke relatie niet worden aangetoond met incoherente en ongeloofwaardige beweringen. Zo is het niet in het minst geloofwaardig dat in deze gegeven omstandigheden verzoeker en zijn geliefde weinig moeite zouden gedaan hebben om deze contacten verborgen te houden voor de buitenwereld, temeer hij zelf verklaarde dat het soort relatie die hij met R. had in zijn land van herkomst verboden is en hij zich bewust was van de risico's die hun relatie met zich mee kon brengen. Laat staan dat haar vader dit gedurende een jaar niet te weten zou gekomen zijn. Bovendien, en niet in het minst, legt verzoeker ongerijmde, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af door de beweringen dat het de bedoeling was om met R. te trouwen (gehoor, p. 19), hij de plaatselijke ouderen zou gevraagd hebben om de procedure op te starten om te trouwen (gehoor, p. 15), hij geen toestemming had gevraagd aan haar vader (gehoor, p. 19) omdat hij eerste op eigen benen wilde staan terwijl hij verderop stelt *“ik ben zeker dat haar vader nooit positief zou antwoorden. (...) 100% zeker”*. Daargelaten de beweringen met betrekking tot de foto's die R. op haar telefoon zou hebben gehad en de gebrekkige kennis over de vader is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker geen relatie aantoonst met een meisje in Afghanistan en derhalve de vervolgingsfeiten van S. en de dood van zijn broer om die reden niet heeft aangetoond.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Wat betreft het onderzoek naar de subsidiaire bescherming wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een

deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2.8. De Raad wijst er op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen EHRM (zie ook: *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In de mate verzoeker poneert dat Mazar-e-Sharif geen reëel intern vluchtalternatief is voor hem omdat het CGVS hier wel voorbij gaat aan het feit dat zijn broer daar werd gedood, wijst de Raad erop dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en hij derhalve niet heeft aangetoond dat zijn broer in Mazar-e-Sharif werd gedood omwille van de beweerde vervolgingsfeiten. De Raad stelt vast dat verzoeker familie heeft in Mazar-e-Sharif en dat hij daar eerder hij gewoond, zodat correct werd besloten dat verzoeker een reëel vestigingsalternatief heeft.

2.9. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.9.1. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming

beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.9.2. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.9.3. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Mazar-e-Sharif sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan de nota toegevoegde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan, in het bijzonder in Mazar-e-Sharif, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de “*Subject Related Briefing (SRB) ‘Afghanistan’ ‘Veiligheidssituatie in Afghanistan en in het noorden van Afghanistan (...)*” (update van 21 oktober 2011) onder andere steunt blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR ‘*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*’ van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif onder de effectieve controle van de regering staat en dat “*ondanks één raketaanval op de luchthaven van Mazar-e Sharif, (...) de*

provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid (blijven). Dit wordt bevestigd door de berichtgeving betreffende Mazar-i-Sharif uit april 2011. Het verbranden van een koran door een Amerikaanse dominee leidde toen tot hevige protesten, waarbij enkele doden vielen. Een analyse van het Insitute for War and Peace Reporting die aan dit incident werd gewijd, stelt vrij uitdrukkelijk dat de stad normaal gezien 'stabiel' is. (SRB, p. 36)"

Waar verzoeker, onder verwijzing naar een "*Fiche d'aide juridique*", kritiek uit op de wijze waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de SRB samenstelt en welke bronnen daarvoor gebruikt worden, stelt de Raad vast dat deze kritiek feitelijke grondslag mist omdat de SRB bestaat uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als *Pajhwok* en *Quqnoos* als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, van alle publieke bronnen UNAMA en ANSO over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en ANSO tweewekelijkse korte analyses biedt aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen en door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt wordt en geciteerd en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd, zoals wordt toegelicht op de pagina's 2 en 3 van de SRB. Dat de commissaris-generaal sinds het ontstaan van het statuut van subsidiaire bescherming al verschillende keren zijn politiek heeft aangepast wijst er alleen maar op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie op de voet volgt in Afghanistan en daar, gelet op de veelheid van onafhankelijke bronnen, ook toe in staat is.

In de mate verzoeker verwijst naar de precare veiligheidssituatie in de provincie Balkh in het algemeen en vaststelt dat er een enorme toename is van gewelddadige incidenten in het noorden van Afghanistan, wat een herziening van de tegenpartij noodzakelijk maakt, wijst de Raad erop dat dit niets wijzigt aan de vaststelling dat verzoeker een reëel vluchtalternatief heeft in Mazar-e-Sharif alwaar actueel geen melding wordt gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties.

In de mate verzoeker nog aanvoert dat hij in geval van terugkeer naar zijn streek van herkomst duidelijk door districten moet reizen die hem blootstellen aan een meer dan reëel risico op ernstige schade, wijst de Raad er op dat het aan verzoeker is om aan te tonen welke gevaarlijke districten hij zou moeten doorkruisen. Gezien verzoeker hier in gebreke blijft kan er bezwaarlijk worden geoordeeld over enig risico op ernstige schade op het niveau van de reisweg.

2.10. Artikel 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS